

menteni, ha falura jönne gazdálkodni és váll-
vetve takarékoskodni . . .“

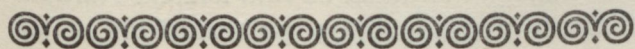
„Az égre kérem, csak röviden. Hagyja el a
részleteket. Mit kell tennem?“

„Az öcsém annyira szereti Önt, hogy csak
drasztikus módon lehet kigyógyítani! Meg kell
csálnia! . . . A szó szokásos értelmében. A
porban kell látnia Önt, hogy ő büszkén és
emelt fővel távozhassék, mint olyan nőtől, ki
nem méltó hozzá . . . Mert ha egy Vukovár
szerelmes, akkor ez a szerelem mindene . . .
és csak a lehetetlenség és a büszkeség állít-
hatja meg útjában . . .“

„Hiszen ez borzasztó! Hiszen meg kell
örülnöm.“

„Mégis meg kell tennie és meg fogja tenni,
hogy bűnben fogant fiacskáját továbbra is
olyan előkelően nevelhesse, hogy a báró va-
gyona, mihez hozzá szokott, idővel a kette-
jüké legyen, az Öné, meg a fiáé. Meg kell
tennie, hogy úriasszony maradjasson . . . hogy
fiának tényleges apja életben maradjasson . . .
Igen! . . . Ez a lejtő tana! . . .“

Szólt és elment . . .

Az idegen.

Irla : Somlyó Zoltán.

Be szomorú a léha csinytevés,
mikor ferde utat vés a kés.

S a karcsu, gyenge rózsaszár megett
a kedves karján a vér megered.

És este, ha az utcán leng a fény,
szomorú szájjal sóhajtozok én;

s ha ismerős jön nagy hallgatagon,
vigan lerántom sötét kalapom.

A kabátomban egy rezedaszál
és láthatatlan' vezet a halál.

Vidám utcákon keresztül vezet
és megszorítja árva kezemet.

És kényszerít, hogy minden ablakon
bekopogtassak: Kérem, íft lakom? . . .

De sehol, sehol nem ismernek rám.
A szemem könnyez és nevet a szám.

A kék cipők.

Irla : Ádám Éva.

Apró kis leányka voltam még. Olyan aki-
nek legfőbb vágya a befőttes pala-
csinta és azt képzei, hogy annyit nem
tudnának adni neki, hogy jól lakják vele. Van-e
gyermeklélek, amely ezt nem hitte valaha,
valamelyes ételről!?

Nem szégyenlem utólag se, sőt némi büsz-
keséggel gondolok most is erre a palacsinta
korszakra.

„Magának ma nevenapja, Évácska, hát meg-
huzzam-e a fülét?“ kérdezte a bácsi egy erős
barack kíséretében.

„Ugyan Laci — szólt a felesége — ne
bántsd szegényt. Inkább mondja meg Évácska
mit kíván ma ebédre?“

„Palacsintát“ . . . leheltem én a választ.

Így esett, hogy a bácsi és néni, ahol én
szállásban voltam s ahonnan iskolába jártam
„feltartották“ a nevem napját. Egyebet nem
is ettem, hogy úgy ne járjak, hogy aztán nem
megy le esetleg a palacsinta. Ki volt mondvá,
hogy annyit ehetem, amennyit csak tudok.
Akár estig fogja sütni a szakácsné, csak aztán
gyomorfájásról egy szó se legyen.

Éppen a palacsinta került az asztalra, mikor
kopogtattak az ajtón, a szemem egy pillanatra
rámeredt a finom eledelre, aztán a belépők
felé néztem. Olyan tüneményes alakok jöttek
befelé, hogy önkénytelenül felállottam. A bácsi,
akinél én laktam, körjegyző volt és néha,
mint most is, ügyes-bajos emberek felkeresték
a lakásán is, nemcsak az irodán.

Olyan zsentri alak volt a bácsi, amilyenek
igen sokan vannak Erdélyben, akik aztán egy
viharos ifjuságot egy körjegyzőséggel, vagy
csöndes postamesterséggel akarnak jóvátenni;
magyarán mondvá: rászorulnak az ilyen
apróbb állásokra is; igaz, hogy a falubeliek-
kel szemben továbbra is fenntartják a nagy
uraságot.

Laci bácsi is felemelkedett az asztaltól, mint
egy gavallérhoz illik, ha előkelő hölgy lép be.
Mert a hölgy valóban olyan jelenség volt,
hogy nem törölte ki emlékét az idő gyermek-
eszemből soha.